Opgesloten

Verhalen uit immigratiedetentie in Europa

Dit is een gezamenlijke publicatie van Arsis Association for the Social Support of Youth, Move Coalition, ASGI, Meldpunt Vreemdelingendetentie en PICUM.

Het boekje werd geredigeerd door Gianluca Cesaro, PICUM Communications Officer, Marta Gionco, PICUM Advocacy Officer, en Michele LeVoy, Directrice van PICUM. Het werd samengesteld en ontworpen door Marina Solé, PICUM Communications Trainee. Chloë Bouvier, PICUM Multimedia Officer, heeft de de uiteindelijke lay-out en productie ondersteund.

De verhalen werden verzameld door Valbona Hystuna, Arsis Association for the Social Support of Youth, Maurizio Veglio, ASGI, Revijara Oosterhuis, Meldpunt Vreemdelingendetentie en Lenke Legers, Emmanuelle Vinois en Arthur Hendrikx, Move Coalition.

© PICUM, 2022

Illustratie op de omslag door © Christina S. Zhu - @cszhu_art

Inhoudstafel

Inleiding 6

Hélène *Vastgehouden in België* 9
Nadra *Haar echtgenoot werd vastgehouden in België* 10
Ali *Vastgehouden in Griekenland* 13
Hamid *Vastgehouden in Italië* 14
Rashid *Vastgehouden in Nederland* 17
Marouan *Vastgehouden in Griekenland* 18
Armando *Vastgehouden in Nederland* 21
Salman *Vastegehouden in Griekenland* 22
Yahia *Vastgehouden in Italië* 25
Omar *Vastgehouden in Nederland* 26
Noel *Vastgehouden in België* 29
Sabar *Vastgehouden in Griekenland* 30
Yassin *Vastgehouden in Nederland* 33
Abdalla *Vastgehouden in Griekenland* 34
Hossain *Stierf in detentie in Italië* 37
Moussa *Stierf in detentie in Italië* 38

Verdere lectuur 40

Sommige namen zijn om privacyredenen veranderd.

Inleiding

Dit boekje wil de stemmen versterken van de mensen die in de Europese Unie in administratieve detentie zitten, en vaak niet worden gehoord. Het bevat verhalen die de afgelopen jaren in België, Griekenland, Italië en Nederland verzameld werden door de NGO's Arsis Association for the Social Support of Youth, Move Coalition, ASGI[1] en Meldpunt Vreemdelingendetentie, onderdeel van Stichting LOS. Met deze getuigenissen hopen we meer duidelijkehid te scheppen over een vaak onbekende praktijk, en bij te dragen aan een beter begrip van de impact die detentie heeft op het leven van mensen, hun geestelijke gezondheid en op de mensen die hen omringen.

Ieder van de zestien verhalen in dit boekje probeert een glimp weer te geven van wat meer dan 100.000 mensen elk jaar meemaken in landen in de Europese Unie.

Administratieve detentie wordt door de lidstaten van de Europese Unie voor drie doeleinden gebruikt: om binnenkomst op het grondgebied te voorkomen, om terugkeer- en deportatieprocedures uit te voeren en tijdens asielprocedures. Toch zijn er veel aanwijzingen dat detentie schadelijk en ondoeltreffend is.

Detentie van mensen zonder papieren is een administratieve praktijk. Dit betekent dat er, anders dan bij detentie om strafrechtelijke redenen, geen strafrechtelijke vervolging of proces voor plaats moet vinden. Bovendien wordt de duur van de detentie vaak verlengd terwijl de persoon al in detentie zit. De periode kan meerdere malen verlengd worden, wat betekent dat wanneer iemand wordt vastgehouden, men niet weet of, en wanneer, deze vrijgelaten of uitgezet zal worden.

Detentie isoleert mensen van hun gemeenschap, met ernstige gevolgen voor hun leven. Volgens internationaal en Europees recht is het recht op vrijheid fundamenteel. Het is een mensenrecht dat alleen in uitzonderlijke omstandigheden beperkt mag worden. Zelfs korte perioden van detentie laten markante sporen na in de toekomst van mensen en vergroten hun kwetsbaarheid voor leed.

Ondanks breed en onbetwist bewijs over de schade van detentie, dringt de Europese Unie steeds aan op een restrictiever migratiebeleid. Dat zal leiden tot een toename van vreemdelingendetentie, ook van kinderen, hoewel internationale instanties aangegeven hebben dat vreemdelingendetentie altijd een schending van de rechten van kinderen is, nooit in hun belang is, en beëindigd zou moeten worden.

Door de verhalen te vertellen van mensen die in de Europese Unie worden of werden vastgehouden, hopen wij enig licht te werpen op deze onmenselijke praktijk en tot haar beëindiging bij te dragen.

1 De verhalen uit Italië zijn ontleend aan ASGI (2021) Het zwartboek over het detentiecentrum voor migranten in Turijn - Corso Brunelleschi, [The Black book on the Pre-Removal Detention Centre (CPR) of migrants in Turin – Corso Brunelleschi in het Engels].

Hélène *Vastgehouden in België*

Ik heb mijn geliefde land Rwanda verlaten vanwege alle problemen die er daar waren. Mijn hele familie werd vermoord. Ik had veel emotionele stress en ik kreeg een ernstige maagzweer die ik uiteindelijk in België kon laten behandelen.

Ik was al zeven jaar in België toen ik onverwachts werd opgesloten omdat ik niet de juiste papieren had om er te blijven. Ik heb zes maanden in een detentiecentrum doorgebracht. Het zou eigenlijk een gevangenis genoemd moeten worden.

> *Het was zo stressvol, zo onmenselijk, om daar vastgehouden te worden zonder te weten hoelang ik zou moeten blijven.*

Mijn maagzweren kwamen terug. Ik had zoveel pijn. Ik had ook veel migraine-aanvallen door alle stress.

Ik kreeg medicatie voor mijn maagzweren en vond een advocaat die me hielp de juiste papieren in te dienen om me vrij te krijgen. Ik werk nu als schoonmaakster in België.

Ik bid elke dag dat mensen die bescherming zoeken eerlijk behandeld worden.

Illustratie : © Michelle Mildenberg - @michellemildenberg

Nadra *Haar echtgenoot werd vastgehouden in België*

Toen ik zestien was, ben ik de verschrikkingen van de oorlog in Afghanistan ontvlucht. Ik kreeg een verblijfsvergunning in België en ontmoette een Afghaanse man die ook asiel zocht. We trouwden een paar jaar later en ik werd zwanger van ons eerste kindje. Ik werkte en studeerde voor mijn bachelordiploma in sociaal werk. We keken ernaar uit om een normaal leven te leiden, net als iedereen.

> *Toen werd mijn man aangehouden, enkel en alleen omdat hij niet de juiste papieren had.*

Het was een enorm stressvolle periode. Ik moest zoveel rollen vervullen. Ik moest voltijds werken, voortdurend afspreken met onze advocaat, geld sparen om de advocaat te betalen, studeren, en mijn man bezoeken in het detentiecentrum. Ik moest sterk zijn voor hem. En dat allemaal met een grote zwangere buik.

Ik zakte weg in een depressie. Maar ik zette door. Ik stopte met mijn studies. Ik sprak met de media over de wreedheid van het weghouden van een onschuldige man van zijn bijna-bevallende-vrouw. Ik ontmoette regelmatig de advocaat. Na vier maanden hopeloosheid en wanhoop in detentie kon mijn man eindelijk een verblijfsvergunning krijgen.

Hij was net op tijd om de geboorte van onze dochter bij te staan.

Ik wil nooit meer zoveel stress in mijn leven hebben. We lijden allebei nog steeds onder het trauma van die tijd. Ik heb geleerd de tekenen van depressie in mezelf te herkennen. Mijn man worstelt met terugkerende nachtmerries van de tijd die hij in detentie heeft doorgebracht.

We willen gewoon een normaal leven, zoals iedereen.

Illustratie : © Veronica Posada - @veronicaposadaalvarez

Ali *Vastgehouden in Griekenland*

Ik ben net achttien geworden. Ik kom uit Afghanistan. Ik ben drie jaar geleden in Griekenland aangekomen, toen ik vijftien was. Ik moest mijn land verlaten omdat ik van de Khazara-stam ben, die voortdurend door de Taliban bedreigd wordt. Ik ben vertrokken voor mijn veiligheid.

In Griekenland werd ik twee keer gedetineerd.

De eerste keer was toen ik drie jaar geleden Griekenland binnenkwam. Ik verbleef een maand in een hostel, maar daarna werd ik naar een detentiecentrum[2] gestuurd. Ze stopten me in een cel, alleen. Er was geen raam, slechts één bed en één toilet.

Er was niemand om mee te praten. Ik had het gevoel dat ik zou vergeten hoe ik moest praten. Ik schreef teksten van liedjes en gedichten op de muren van de cel om mezelf te troosten. Het was het enige dat waardoor ik me een beetje beter voelde.

> *Ik kon niet eens met mijn familie communiceren.*
> *Ze waren bezorgd. Ze dachten dat ik dood was.*

De tweede keer was één jaar geleden. Ik was mijn identiteitskaart kwijtgeraakt. De politie hield me tegen en zette me direct in hun auto. Ik dacht dat er iets mis met me was. Ik had niet verwacht dat ik opnieuw zou worden vastgehouden. Niemand wist wat er zou gebeuren. Deze keer was ik banger. Ik was bang om uitgezet te worden of teruggestuurd te worden naar Turkije.

Kinderen horen niet in de gevangenis. Kinderen zijn de wereld, en deze onmenselijke wetten ruïneren hun onschuld.

---

2 Dit interview verwijst naar de Griekse praktijk kinderen op te sluiten in kleine en overvolle politiebureaus onder het regime van "beschermende hechtenis". Aan deze praktijk is in 2020 eindelijk een einde gekomen.

Illustratie : © Jessica Lai - @jesscplai

Hamid *Vastgehouden in Italië*

*Hamid's verhaal werd gedeeld door zijn advocaat in Italië

Hamid is een jonge man uit Tunesië. Hij kwam aan in Lampedusa, Italië, met een pijnlijke schotwonde in zijn been.

> *Hij werd 202 dagen vastgehouden voordat hij naar behoren kon worden geopereerd.*

Tijdens zijn detentie had Hamid voortdurend pijn. Hij kon zelfs niet meer goed lopen. Hij had een rolstoel of krukken nodig om zich te verplaatsen, maar die mocht hij in het detentiecentrum niet gebruiken. Daardoor moest hij de hele dag zitten of liggen. Hij had hulp nodig van andere gedetineerden om naar het toilet te gaan.

Hij vroeg internationale bescherming aan en werd opgeroepen tot een interview, maar kon niet er niet naartoe gaan, omdat omdat de directie van het centrum geen middelen ter beschikking stelde om hem te begeleiden. Het centrum antwoordde dat het te moeilijk zou zijn om hem in een rolstoel te vervoeren. Hij moest een hele maand wachten op een nieuw interview.

Tijdens zijn detentie heeft het medisch personeel van het centrum hem geopereerd, om de kogels uit zijn been te halen. De operatie werd uitgevoerd in de ziekenzaal van het centrum, een plaats die niet geschikt is voor operaties. Zijn advocaat heeft om de komst van een chirurg en een grondige controle in een ziekenhuis gevraagd, maar zijn verzoek werd nooit beantwoord.

De verwonding aan zijn been werd erger. Hamid trilde voortdurend en kon zijn bewegingen niet controleren. Na meerdere verzoeken van zijn advocaat werd hij uiteindelijk naar een ziekenhuis verplaatst. De dokter ontdekte verschillende kogels in zijn been, en dat Hamid geopereerd zou moeten worden.

Na 202 dagen werd Hamid eindelijk vrijgelaten en in een opvangcentrum voor asielzoekers geplaatst.

Illustratie : © Veronica Posada - @veronicaposadaalvarez

Rashid *Vastgehouden in Nederland*

Om een beter leven te zoeken kwam ik zes jaar geleden met mijn familie naar Europa, maar mijn asielaanvraag werd afgewezen. Ik heb twee keer in detentie gezeten, deze keer voor vier maanden.

> *Toen ik gedetineerd werd was mijn vrouw was hoogzwanger en ging binnenkort bevallen.*

Ik zou het aangekund hebben, als ik de enige was geweest die zich slecht voelde en dit allemaal meemaakte. Maar ik ben niet de enige, ik heb een familie die er ook onder lijdt.

Ik mag de bevalling niet bijwonen. Elke dag huilt mijn vrouw om me, en zegt ze dat ze me naast zich zou willen hebben.

Nu ben ik niets. Ik kan niets doen. Ik was van plan om mijn vrouw te helpen en dingen voor haar te doen, maar nu kan ik niets doen. Het maakt me zo boos.

Als ik naar Afghanistan teruggestuurd word, moet mijn vrouw hier alleen blijven met ons kind. Hoe gaat ze dat doen? Ze zou alles alleen moeten doen. Een zwangere vrouw kan dat echt niet als ze in de achtste of negende maand van haar zwangerschap zit.

Opsluiting is een straf voor ons.

Illustratie : © Michelle Mildenberg - @michellemildenberg

Marouan *Vastgehouden in Griekenland*

Toen ik naar Griekenland kwam, was ik nog geen achttien. Ik leefde op straat en probeerde op mijn eentje te overleven. Een dag kwam er een groep mensen naar me toe. Ze vertelden me dat ik me moest inschrijven op het politiebureau zodat ik naar een centrum kon gaan en met andere kinderen van mijn leeftijd zou kunnen wonen.

Toen ik naar het politiebureau ging om me te laten registreren, brachten de agenten me naar een detentiecentrum. Ze vertelden me dat ik maar een paar dagen zou blijven, maar het was langer dan dat. Ze stopten me in een isolatiecel: ze vertelden me dat ik veertien dagen in isolatie moest blijven vanwege Covid-19 maatregelen. Ze pakten al mijn spullen af.

Helemaal alleen werd gek in de gevangeniscel.
Elke dag dacht ik veel te veel over mijn leven na.

Ik herinnerde me aan al mijn slechte ervaringen. Ze waren levendig, het voelde aan alsof ik ze opnieuw beleefde. Ik dacht dat ik gestraft werd. Ik begon te schreeuwen en te huilen, maar er was niemand. Ik verloor de tijd uit het oog en het leek alsof er jaren verstreken.

Veertien dagen later werd ik uit de isolatie gehaald en overgeplaatst naar een cel met meer mensen. Niemand in die cel sprak Arabisch. Ik begreep niets. Het was moeilijk. Ik was bang mijn verstand te verliezen of door anderen gekwetst te worden. De politieagenten hielden ons niet in de gaten. Ik voelde me zo eenzaam en onbeschermd. Naarmate de dagen, weken en maanden verstreken, voelde ik me wanhopig. Ik werd gek.

Ik verliet mijn land voor een beter en veiliger leven, niet om in een gevangenis te zitten. Ik begon te geloven dat ik mijn hele leven in de gevangenis zou doorbrengen. Ik kon het niet meer verdragen. Ik verloor de hoop. Ik besloot een einde aan mijn leven te maken.

Ik probeerde verschillende keren zelfmoord te plegen, maar ik werd elke keer gered. Ze namen me mee naar een psychiater. Pas daarna werd ik eindelijk in een safehouse geplaatst.

Illustratie : © Jessica Lai - @jesscplai

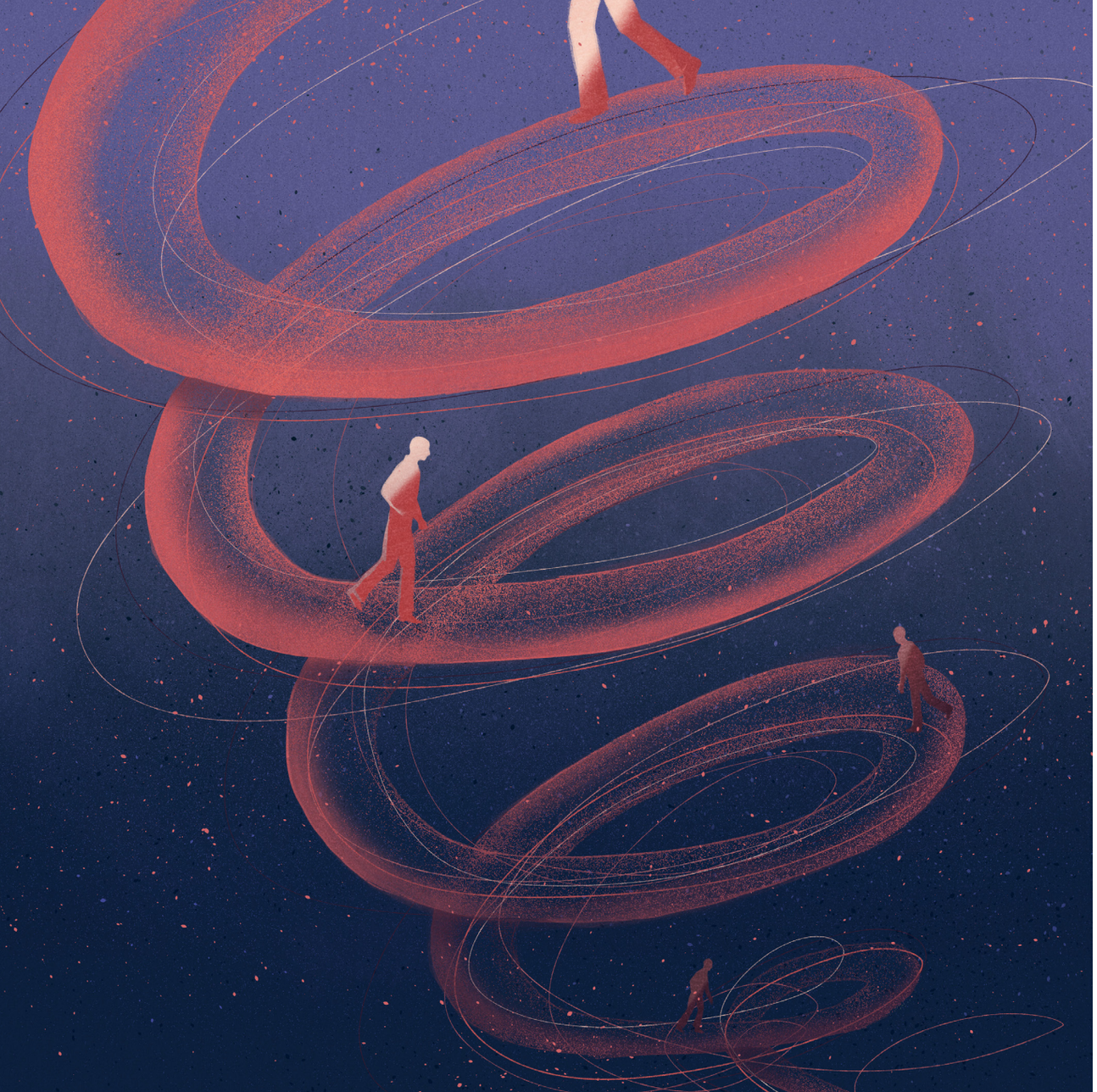

Armando *Vastgehouden in Nederland*

Ik ben al twintig jaar in Nederland, sinds zeventien maanden zit ik in immigratiedetentie.

Ik lijd aan een posttraumatische stressstoornis (PTSS). Als je al psychische problemen hebt, wordt het daar alleen maar erger. Het is niet goed om de hele dag in een cel te zitten.

Als je lang in immigratiedetentie zit zonder de medische behandeling die je nodig hebt, verergeren je medische problemen alleen maar.

> *Voor mijn detentie waren mijn psychologische problemen onder controle. Maar nu ben ik weer terug bij af.*

Ik was suïcidaal, maar ik liet het niet zien. Als ze ontdekken dat je suïcidaal bent, stoppen ze je namelijk in eenzame opsluiting.

Zelfs als je uit de isoleercel bent, begin je over haar te piekeren en te dromen. Soms werd ik wakker van die dromen. Mijn celgenoten werden er bang van.

Illustratie : © Christina S. Zhu - @cszhu_art

Salman *Vastegehouden in Griekenland*

Ik kom uit Pakistan. Ik kwam naar Griekenland met mijn oudere broer omdat onze vader in Athene woonde.

Toen we in Athene aankwamen, werd ik aangehouden door de politie. Ze namen me mee naar de gevangenis. Ze namen me al mijn bezittingen af. Ik was bang. De politieagenten waren de hele tijd nerveus. Ze begrepen niet eens hoe ik heette.

Ze vertelden me dat ik niet in de gevangenis was, dat ik daar was voor mijn eigen bescherming[3] omdat ik minderjarig was. Ze vertelden me dat het voor een korte duur zou zijn, tot dat ze een andere plaats voor me zouden vinden.

Ik was bezorgd. Mijn broer wist niet wat er met me gebeurd was. Niemand wist het.

Ik verbleef in het centrum met andere jongens. Ze waren gevaarlijk. Het waren het soort mensen waar mijn moeder me voor had gewaarschuwd. Ik was bang dat ze me pijn zouden doen.

Ik voelde me eenzaam en bang.

Eén keer sloegen ze voor mijn ogen een jongen in elkaar. Ik kon niets doen om hem te helpen. De politieagenten trokken zich er niets van aan. Het was erg moeilijk om dat allemaal alleen te verwerken. Ik vreesde voortdurend voor mijn leven en veiligheid.

Ooit waren er rellen in het centrum. Er was overal brand. Toen hebben ze me uiteindelijk naar een opvangcentrum overgebracht.

---

3 Dit interview verwijst naar de Griekse praktijk om kinderen op te sluiten in kleine en overvolle politiebureaus onder het regime van "beschermende hechtenis". Deze praktijk werd eindelijk in 2020 beëindigd.

Illustratie : © Montserrat Anguiano - @montserratanguiano

Yahia *Vastgehouden in Italië*

*Yahia's verhaal werd gedeeld door zijn advocaat in Italië.

Tijdens de COVID-19 pandemie kwam Yahia uit Tunesië in Lampedusa aan. Hij lijdt aan bloedkanker en heeft drie operaties ondergaan.

Toen hij aankwam, moest hij enkele dagen in quarantaine op het schip doorbrengen. De arts op het schip deelde mee dat Yahia een verdere diagnose en medische opvolging nodig had. Maar toen ze van boord gingen kreeg hij een uitzettingsbevel en werd hij naar een detentiecentrum in Turijn gestuurd.

Hij wilde gewoon een dokter zien.

> *Hij zei herhaaldelijk tegen de rechter dat hij aan leukemie leed en een behandeling nodig had, maar de rechter vroeg niet om een grondig medisch onderzoek.*

In plaats daarvan gaf de hoofdarts van het centrum een certificaat af waarin stond dat Yahia geschikt was voor detentie.

Hij moest zijn arts in Tunesië vragen zijn medische dossiers op te sturen om ze aan de rechter te laten zien. Hoewel in de medische dossiers stond dat Yahia regelmatig onderzocht en behandeld moest worden, ging er een hele maand voorbij met wachten op een medische controle.

Uiteindelijk onderging hij een bloedonderzoek en werd hij na 49 dagen opsluiting op medische gronden vrijgelaten. Hij werd op straat achtergelaten in Turijn, hoewel hij de stad niet kende en geen geld had. Hij moest de nacht in het station doorbrengen voordat hij het opvangcentrum voor asielzoekers kon vinden.

Illustratie : © Michelle Mildenberg - @michellemildenberg

Omar *Vastgehouden in Nederland*

Ik kom uit Noord-Afrika. Ik ben al vier jaar in Nederland en zit nu al vier maanden vast in detentie.

In het detentiecentrum zijn in de bezoekruimte schermen geplaatst tussen de gedetineerden en hun bezoekers, vanwege COVID-19. Het is moeilijk om mijn vriendin en onze dochter alleen achter dat glazen scherm te mogen zien.

Als ik mijn vriendin zie, zou ik graag wat echt contact met haar hebben, maar dat mag niet. Ik zie haar alleen achter dat glas.

Ik heb mijn dochter al vier maanden niet gezien. Ze is nu achttien maanden oud. Ik weet dat ze me nog kent, maar ze zou huilen als ze me achter dat glas zou zien.

> *Ik heb zelfs mijn pasgeboren zoon nog nooit gezien. Ik heb geen foto's van hem en mij samen, van toen hij klein was.*

Als hij tien of vijftien is, vraagt hij zich misschien af waarom er geen foto's van ons samen zijn. Wat moet ik hem dan vertellen? Dat ik werd vastgehouden? Ik voel me echt verdrietig voor mijn dochter, mijn vriendin en mijn zoon.

De bewakers reageren erg laat als ik hulp nodig heb. Eén nacht had ik last van hyperventilatie. Ik moest overgeven, had moeite adem te halen en dacht echt dat ik zou sterven. Hoewel ik meerdere keren om hulp had gevraagd, kwam er pas na twee uur iemand kijken.

Illustratie : © Montserrat Anguiano - @montserratanguiano

Noel *Vastgehouden in België*

Ik verliet Kameroen op de vlucht voor vervolging, omdat ik openlijk over de schendingen van mensenrechten van de door de regering had gesproken.

Ik kwam naar België omdat ik overtuigd was dat het een humaan land was, maar hier werd ik eenentwintig dagen vastgehouden zonder een misdaad te hebben begaan.

De politie behandelde me hard en stopte me bijna een dag lang in een ijskoude cel, zonder iets om me te verwarmen, midden in een koude winter. Daarna stuurden ze me naar een detentiecentrum, waar ik bijna gek werd. Ik zocht een advocaat om me eruit te krijgen.

> *Ik hoorde zoveel verhalen van slechte behandeling. Verhalen van mensen die onmenselijke regeringen en vervolging ontvluchtten, om hier een andere onmenselijke regering aan te treffen.*

Ze worden misschien niet meer fysiek gemarteld, maar vastgehouden te worden zonder te weten hoe lang het gaat duren is een mentale marteling.

Ik kon mijn verstand bewaren door kleine klusjes te doen in het centrum, zoals het schoonmaken van de toiletten. Zelfs na 'slechts' eenentwintig dagen opsluiting controleer ik thuis nog regelmatig of mijn deuren niet op slot zitten en of ik echt vrij naar buiten kan lopen wanneer ik wil. Dat veroorzaakt nog steeds veel stress in mij.

Ik werk nu als zorgkundige in België. Ooit zal ik een boek schrijven over de onmenselijke Belgische regering, met alle verhalen die ik in het detentiecentrum verzameld heb.

Illustratie : © Christina S. Zhu - @cszhu_art

Sabar *Vastgehouden in Griekenland*

Ik kom uit Pakistan. Ik ben al elf maanden in Griekenland. Ik woon nu in een veilige zone voor niet-begeleide minderjarige vluchtelingen, maar daarvoor werd ik vastgehouden onder het systeem van “beschermende hechtenis”[4] .

De omstandigheden daar waren voor iedereen ondraaglijk. In het begin had ik geen idee waarom ik daar werd vastgehouden. Sommige kinderen vertelden me dat het was omdat ik Griekenland was binnengekomen zonder papieren.

Ik mocht mijn ouders niet bellen. We hadden geen mobiele telefoons en moesten geld sparen om er één te kopen. De slaapkamer was koud en vuil. Soms, als kinderen schreeuwden en om hulp vroegen, schreeuwden politieagenten terug en sloegen ze de kinderen hard.

> *Ik begrijp niet hoe deze plek kinderen zou moeten beschermen.*

Er was niets dat me hoop gaf. Ik wist niets over de wetten in Griekenland. Ik had geen idee wanneer ik vrij zou komen.

Het waren verschrikkelijke tijden. Ik hoop dat niemand iets soortgelijks meemaakt. Ik ben bang dat ik die dagen nooit zal kunnen vergeten.

4 Dit interview verwijst naar de Griekse praktijk om kinderen op te sluiten in kleine en overvolle politiebureaus onder het regime van “beschermende hechtenis”. Aan deze praktijk is in 2020 eindelijk een einde gekomen.

Illustratie : © Jessica Lai - @jesscplai

Yassin *Vastgehouden in Nederland*

Ik ben vijf jaar geleden naar Nederland gekomen. Sindsdien heb ik vier keer in administratieve detentie gezeten.

Je ziet daar elke dag dezelfde mensen, dezelfde stress, dezelfde vragen.

Wanneer kom je vrij?
Hoe lang blijf je daar?
Wanneer ga je naar de rechtbank?
Zullen ze je vergunning verlengen?

Elke dag is dezelfde: het wordt psychologisch zwaar, je wordt boos, boos op iedereen. Ik kon er niet meer tegen. Ze waren niet transparant: zet me uit, of laat me vrij.

Het is net een kat-en-muisspel: ze laten je gaan en blijven je achtervolgen. Als je eenmaal vrij bent, begint de paranoia. Telkens als je een deur uitgaat, kijk je achter je. Bij elke ontmoeting met de politie weet je al wat je te wachten staat.

Ik was bang dat ik op een dag iets geks zou doen. Ik bleef rustig, maar ik wist niet wat er ging gebeuren. Ik ben gewoon een mens, het is te veel druk.

Hier worden we niet als mensen behandeld. Zelfs niet als dieren. Dieren worden in Nederland met meer respect behandeld dan wij.

Illustratie : © Christina S. Zhu - @cszhu_art

Abdalla *Vastgehouden in Griekenland*

Ik ben een zestienjarige jongen uit Koeweit. Ik ben in 2017 alleen in Griekenland aangekomen. Ik reisde alleen omdat ik niemand had die me kon steunen. Ik werd acht maanden in detentie gehouden.

Een tijdje lang verbleef ik in het Diavata-kamp, in de buurt van Thessaloniki. Daarna werd ik overgebracht naar het Predeparture Detention Centre in Paranesti, waar ik acht maanden verbleef.

De omstandigheden in het detentiecentrum waren erg slecht. We hadden geen toegang tot medische zorg.

> *Mijn celgenoten en ik begonnen een in hongerstaking om te protesteren tegen de onmenselijke omstandigheden in het centrum.*

De hongerstaking duurde tien dagen. Onze oproepen werden niet gehoord. In die periode voelde ik me zo slecht, tot het punt dat ik mezelf schade aanrichtte.

Na acht maanden opsluiting bevestigde het resultaat van de leeftijdscontrole dat ik minderjarig was, en werd ik uiteindelijk overgebracht naar een opvangcentrum voor niet-begeleide minderjarige asielzoekers.

Illustratie : © Michelle Mildenberg - @michellemildenberg

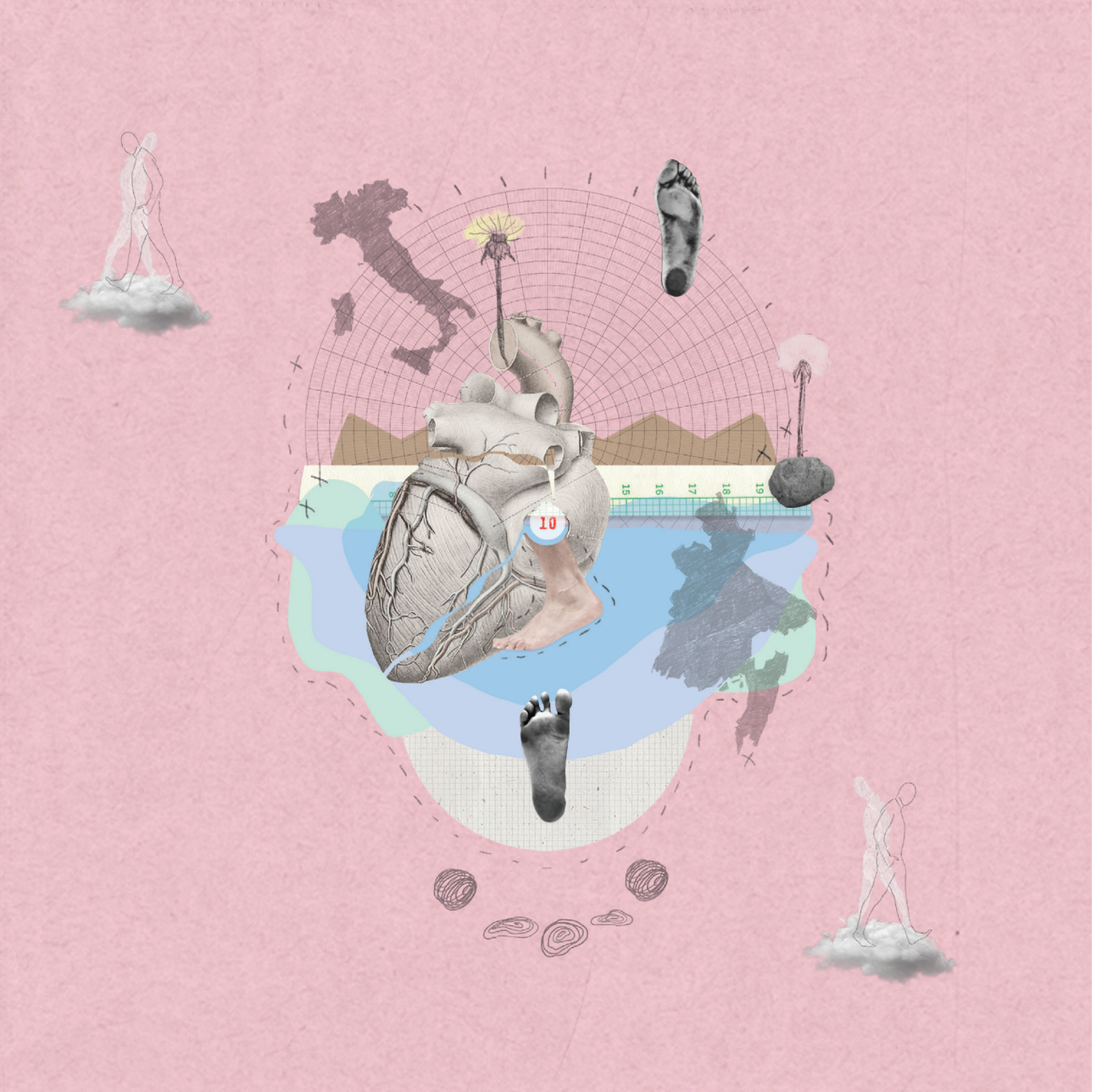

Hossain *Stierf in detentie in Italië*

*Hossain's verhaal werd gedeeld door zijn advocaat in Italië

Hossain werd geboren in Bangladesh. Sinds zijn aankomst in een van de detentiecentra in Italië voor zijn vertrek werd hij in een isolatiecel geplaatst.

Eén van de psychologen van het centrum gaf een certificaat van geschiktheid voor detentie af, ook al vertoonde Hossain symptomen van een psychische stoornis en van lichamelijke ziekte.

In zijn gesprekken met de psycholoog was Hossain altijd verward, gedesoriënteerd. Hij liep op blote voeten rond, zweeg, of herhaalde steeds dezelfde woorden en hij sliep op de vloer.

Hossain overleed aan een hartaanval in de cel waar hij bijna vijf maanden had vastgezeten.

Al enige tijd had hij niet meer in zijn kamer geslapen, maar op de vloer van de kleine binnenplaats ernaast.

Illustratie : © Veronica Posada - @veronicaposadaalvarez

Moussa *Stierf in detentie in Italië*

*Moussa's verhaal werd gedeeld door zijn advocaat in Italië

Moussa werd 1998 in Guinee geboren. Hij kwam naar Italië om asiel aan te vragen.

Hij werd het slachtoffer van een racistische gewelddadige aanval door drie mannen op straat. Hij moest naar het ziekenhuis, maar onmiddellijk na zijn vertrek werd hij meegenomen naar het plaatselijke politiebureau.

Hij werd nooit erkend als een slachtoffer van een gewelddadig en racistisch misdrijf. In plaats daarvan werd Moussa naar een detentiecentrum gestuurd zodat hij uitgezet kon worden.

In het centrum werd hij in eenzame opsluiting geplaatst, zonder enige psychologische evaluatie.

> *Moussa bracht ongeveer tien dagen door in een detentiecentrum in Turijn, Italië. Hij werd opgesloten in een kamer met kale muren, waar nauwelijks zonlicht kon binnendringen.*

Zijn enige contact met de buitenwereld was een kleine binnenplaats van een paar vierkante meter, omheind met een hekwerk en afgesloten door een luifel. Hij kon alleen een klein stukje hemel zien.

Moussa was tweeeëntwintig jaar oud toen hij in 2021 zelfmoord pleegde, in de duisternis van zijn isoleercel.

Illustratie : © Montserrat Anguiano - @montserratanguiano

Verdere lectuur

Voor meer informatie over administratieve detentie en wat er gedaan kan worden om er een einde aan te maken, zie:

ARSIS (2020) Niet-begeleide minderjarigen: nationaal kader voor opvang en bescherming (het voorbeeld van Safe Zones) [ΑΣΥΝΟΔΕΥΤΟΙ ΑΝΗΛΙΚΟΙ Εθνικό πλαίσιο υπηρεσιών φιλοξενίας και προστασίας (το παράδειγμα των Ασφαλών Ζωνών -. Safe Zones, in het Grieks].

— (2021) Sociaal werk op straat ter bescherming van niet-begeleide minderjarigen [Κοινωνική Εργασία στο Δρόμο για την Προστασία των Ασυνόδευτων Ανηλίκων, in het Grieks].

— (2018) Verhalen van mensen van de "andere oever" [Stories of people from the "other shore", in het Engels].

ASGI (2021) Het zwartboek over het centrum voor preventieve detentie (CPR) van migranten in Turijn - Corso Brunelleschi [The Black book on the Pre-Removal Detention Centre (CPR) of migrants in Turin – Corso Brunelleschi, in het Engels].

Border Criminologies, University of Oxford. Landschappen van grenscontrole. CPR Torino [Landscapes of border control. CPR Torino, in het Engels].

— (2021) De val van de Arabische Lente in de detentiecentra van Italië [The Arab Spring's Fall in Italy's Detention Centers, in het Engels].

HRMLC (2018) Nooduitgang: Gezondheidsbescherming van gedetineerden in het C.P.R. van Turijn [La tutela della salute dei trattenuti nel C.P.R. di Torino, in het Italiaans].

IUC (2019) Betwixt and between: Het CIE van Turijn. Een mensenrechtenonderzoek naar het immigratiedetentiecentrum van Turijn [Betwixt and between: Turin's CIE. A human rights investigation into Turin's immigration detention centre, in het Engels], redactie van U. Stege, M. Veglio, E. Roman en A. Ogada-Osir.

Meldpunt Vreemdelingendetentie (2018) European Borderscapes & the Illegal(ized) Migrant [European Borderscapes & the Illegal(ized) Migrant, in het Engels], R.I. Timmerman.

PICUM (2020) Meer detentie, minder waarborgen: Hoe het nieuwe EU-pact inzake migratie en asiel nieuwe mazen creëert om mensenrechtenverplichtingen te negeren [More detention, fewer safeguards: How the new EU Pact on Migration and Asylum creates new loopholes to ignore human rights obligations, in het Engels].

— (2020) Talking points over het niet vasthouden van migranten: Enkele feiten en cijfers [Talking points on Non-Detention of Migrants: Some Facts and Figures, in het Engels].

— (2021) FAQ Migratiebeleid, detentie en terugkeer [FAQ Migration Policies, Detention and Return, in het Engels].

— (2021) Het voorkomen en aanpakken van kwetsbaarheid bij immigratiehandhaving.

— (2022) Immigratiedetentie en feitelijke detentie: Wat zegt de wet? [Immigration detention and de facto detention: What does the law say?, in het Engels].

Wij danken de volgende stichtingen en institutionele donateurs voor hun financiële steun:

Co-funded by the European Union

OAK FOUNDATION

OPEN SOCIETY FOUNDATIONS

ADESSIUM FOUNDATION

Epim European Programme for Integration and Migration

SIGRID RAUSING TRUST

Gefinancierd door de Europese Unie. De opvattingen en meningen die worden weergegeven zijn echter uitsluitend die van de auteur(s) en komen niet noodzakelijkerwijs overeen met die van de Europese Unie of het EU-programma voor werkgelegenheid en sociale innovatie (EaSi) (2021-2027). Noch de Europese Unie, noch de steunverlenende autoriteit kunnen voor hun verantwoordelijk worden gesteld.

PICUM
PLATFORM FOR INTERNATIONAL COOPERATION ON
UNDOCUMENTED MIGRANTS

PICUM - Platform for International Cooperation on Undocumented Migrants

Rue du Congres / Congresstraat 37-41,
1000 Brussels, Belgium

info@picum.org

www.picum.org